

Sygn. akt IV KK 323/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Olga Tyburc-Żelazek

w sprawie **K. B.**

skazanego z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 14 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka 539/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie
z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K 549/20,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części rozstrzygnięcia
zawartego w punkcie 1b i przekazuje sprawę w tym zakresie
Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**

**2. obciąża Skarb Państwa wydatkami związanymi z
rozpoznaniem kasacji Prokuratora Generalnego.**

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony m.in. o to, że:

„I. w dniu 7 sierpnia 2020 roku w M., dokonał czynnej napaści na funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w M. sierż. G. B. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu osobowego w ten sposób, że w trakcie podjętej przez w.w. funkcjonariusza czynności służbowej polegającej na próbie zatrzymania, nie reagując na wydawane mu polecenia opuszczenia pojazdu, z dużym impetem ruszył kierowanym przez siebie samochodem osobowym marki [...] nr rej. [...] bezpośrednio na w/w funkcjonariusza doprowadzając do jego potrącenia i powodując u niego obrażenia ciała w postaci: skręcenia prawego stawu skokowego, stłuczenia stawu skokowego prawego i podudzia prawego z otarciami skóry oraz stłuczenia kręgosłupa okolicy piersiowo - lędźwiowej, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała G. B. na okres nie dłuższy niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (...)

Sąd Rejonowy w Myszkowie wyrokiem z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K 549/20, m.in.

1. uznał K. B. za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia wypełniającego dyspozycje z art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za co na podstawie art. 223 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego oraz oskarżony.

Obrońca K. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie 1, zarzucając „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o winie w zakresie czynu opisanego w punkcie 1 wyroku polegający na przyjęciu, iż oskarżony z dużym impetem ruszył bezpośrednio na funkcjonariusza Policji podczas wykonywania przez niego czynności służbowych doprowadzając do jego potrącenia, czym doprowadził do naruszenia u niego czynności narządów ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody wskazują, iż celem i zamiarem oskarżonego była ucieczka z miejsca zdarzenia, a

potrącenie funkcjonariusza było objęte przez oskarżonego co najwyżej zamiarem ewentualnym.”

Formułując cytowany zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie 1., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

K. B. w osobistej apelacji wprost nie sformułował zarzutów. Z treści środka odwoławczego wynika, że kwestionował swoją winę w zakresie czynu z art. 223 k.k., wskazując, że jego zamiarem nie było wyrządzenie krzywdy funkcjonariuszowi, a jedynie ucieczka z miejsca zdarzenia. Ponadto zakwestionował wymiar orzeczonych mu kar jednostkowych i kary łącznej, jak również wysokość orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także wysokość kwoty zadośćuczynienia zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego. Oskarżony podniósł także, że Sąd rozpoznał jego sprawę w sposób tendencyjny, bez zachowania bezstronności.

K.B. wniósł o uniewinnienie od czynu z punktu 1. zakwalifikowanego z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zmniejszenie kar jednostkowych za pozostałe czyny i kary łącznej do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tak by umożliwić odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego, zmniejszenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 3 lat, zmniejszenie kwoty zadośćuczynienia do kwoty 4000 zł.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka 539/21, orzekł:

„1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że: (...)

b. zmienia opis czynu, kwalifikację i wymiar kary odnośnie czynu przypisanego w pkt 1 w ten sposób, że uznaje oskarżonego K. B. za winnego, że w dniu 7 sierpnia 2020 r. w M. stosował przemoc używając samochodu osobowego marki [...] nr rej. [...] w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji sierż. G. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności; (...).

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając je „w zakresie rozstrzygnięcia w pkt 1b, tj. w części zmieniającej wyrok Sądu I instancji na niekorzyść K. B.”. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na niedokładnym określeniu przypisanego oskarżonemu czynu z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., poprzez pominięcie w opisie okoliczności stanowiących znamię czynu z art. 157 § 2 k.k., tj. spowodowania u pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji obrażeń ciała w postaci skręcenia prawego stawu skokowego, stłuczenia stawu skokowego prawego i podudzia prawego z otarciami skóry oraz stłuczenia okolicy piersiowo-lędźwiowej kręgosłupa, co skutkowało rażącym naruszeniem powyższej normy, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu niewyczerpującego znamion określonych w tym przepisie” i wniósł „o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie w zaskarżonej części i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w postępowaniu odwoławczym.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Lektura zaskarżonego kasacją wyroku potwierdziła słuszność zarzutu sformułowanego przez Prokuratora Generalnego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia.

Sąd Okręgowy w Częstochowie, zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie błędnie opisał przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikowany z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., pominął w nim bowiem okoliczności stanowiące znamię czynu z art. 157 § 2 k.k., tj. spowodowanie u pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji obrażeń ciała, in concreto w postaci skręcenia prawego stawu skokowego, stłuczenia stawu skokowego prawego i podudzia prawego z otarciami skóry oraz stłuczenia okolicy piersiowo-lędźwiowej kręgosłupa.

Tym samym uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu wypełniającego m.in. dyspozycje z art. 157 § 2 k.k., który nie znalazł odzwierciedlenia w jego opisie. Jako że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika zamiar takiej modyfikacji przypisanego skazanemu przestępstwa, oczywiście zasadne jest twierdzenie skarżącego, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącej obrazy przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., z którego wynika obowiązek dokładnego określenia w treści wyroku skazującego przypisanego oskarżonemu czynu.

W zaistniałej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok w zaskarżonej części i przekazać sprawę Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Częstochowie baczyl będzie w szczególności, by zachowana była zgodność opisu przypisanemu oskarżonemu czynu z jego kwalifikacją prawną, co nie stało się udziałem Sądu ad quem w zaskarżonym wyroku.

[as.ał]